

— w sytuacji, gdy obrót mięsem wołowym i cielęcym wymaga przedstawienia świadectwa zdrowia i świadectwa pochodzenia sporządzonego przez organ weterynaryjny po dokonaniu codziennej inspekcji w zakładzie produkcji, czy stwierdzone w drodze sądowej błędy, pomyłki oraz zaniedbania, których organy te dopuściły się przy wykonywaniu swych uprawnień, prowadzące do wydania nieprawidłowych zaświadczeń na szkodę podmiotów gospodarczych i eksporterów, stanowią elementy składające się na siłę wyższą?

Skarga wniesiona w dniu 15 marca 2005 r. przez Komisję Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Włoskiej

(Sprawa C-123/05)

(2005/C 115/28)

(Język postępowania: włoski)

Skarga wniesiona w dniu 14 marca 2005 r. przez Komisję Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Włoskiej

(Sprawa C-122/05)

(2005/C 115/27)

(Język postępowania: włoski)

W dniu 14 marca 2005 r. do Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich wpłynęła skarga Komisji Wspólnot Europejskich, reprezentowanej przez U. Wölker'a i D. Recchię, członków Służby Prawnej Komisji, przeciwko Republice Włoskiej.

Skarżąca wnosi do Trybunału o:

1) stwierdzenie, że nie ustanawiając przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych niezbędnych w celu zastosowania się do dyrektywy 2003/87/WE⁽¹⁾ z dnia 13 października 2003 r. ustanawiającej system handlu przydziałami emisji gazów cieplarnianych we Wspólnocie oraz zmieniającej dyrektywę Rady 96/61/WE⁽²⁾, a w każdym razie nie powiadamiając Komisji o tych przepisach Republika Włoska uchybiła zobowiązaniom, które na niej ciążyą na mocy art. 31 ust. 1 tej dyrektywy;

2) obciążenie Republiki Włoskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Termin transpozycji dyrektywy upłynął w dniu 31 grudnia 2003 r.

⁽¹⁾ Dz.U. nr L 275 z 25.10.2003, str. 32

⁽²⁾ Dz.U. nr L 257 z 10.10.1996, str. 26

W dniu 15 marca 2005 r. do Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich wpłynęła skarga Komisji Wspólnot Europejskich, reprezentowanej przez X. Lewisa i A. Aresu, działających w charakterze pełnomocników, z adresem do doręczeń w Luksemburgu, przeciwko Republice Włoskiej.

Strona skarżąca wnosi do Trybunału o:

1) stwierdzenie, że uchwalając art. 44 ustawy nr 724 z dnia 23 grudnia 1994 r. zmieniającej art. 6 ustawy nr 573 z dnia 24 grudnia 1993 r. poprzez dodanie do niego ustępu drugiego, zezwalającego na odnawianie udzielania zamówień publicznych na usługi i dostawy na rzecz podmiotów, którym udzielono już poprzedniego zamówienia, Republika Włoska uchybiła zobowiązaniom, które na niej ciążyą na mocy art. 11, 15 i 17 dyrektywy Rady 92/50/EWG⁽¹⁾ z dnia 18 czerwca 1992 r. odnoszącej się do koordynacji procedur udzielania zamówień publicznych na usługi oraz na mocy art. 6 i 9 dyrektywy Rady 93/36/EWG⁽²⁾ z dnia 14 czerwca 1993 r. koordynującej procedury udzielania zamówień publicznych na dostawy, jak również na mocy art. 43 i 49 WE;

2) obciążenie Republiki Włoskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty:

Komisja zaskarżyła przepisy zawarte w art. 6 ust. 2 ustawy nr 573 z 1993 r. w brzmieniu zmienionym przez art. 44 ustawy nr 724 z 1994 r. W szczególności przytaczany przepis ust. 2, mimo iż zabrania milczącego odnawiania umów organów administracji publicznej o dostawę towarów lub usług, przewiduje również, że „w terminie trzech miesięcy od wygaśnięcia umów, organy administracji, upewniają się o istnieniu w dalszym ciągu względów słuszności i interesu publicznego przemawiających za odnowieniem rzeczonych umów i w przypadku dokonania pozytywnych ustaleń w zakresie trwania owych względów, zawiadamiają kontrahenta o gotowości do dokonania odnowienia”.

Komisja uważa, że przepisy te zezwalają organom administracji publicznej na udzielanie, w sposób bezpośredni i bez zastosowania jakiegokolwiek procedury zapewniającej konkurencję, nowych zamówień na usługi i dostawy, które zostają w ten sposób powierzone w trybie niezgodnym z prawem wspólnotowym. Jej zdaniem mamy tu do czynienia z naruszeniem zasad leżących u podstaw dyrektyw 92/50/EWG i 93/36/EWG odpowiednio w dziedzinie zamówień publicznych na usługi i na dostawy. Nadto przepisy te pozostają w sprzeczności z zasadami niedyskryminacji i przejrzystości, które służą zapewnieniu swobody przedsiębiorczości i świadczenia usług, o których mowa w art. 43 i 49 Traktatu WE.

(¹) Dz.U. L 209 z 24.7.1992, str. 1.

(²) Dz.U. L 199 z 9.8.1993, str. 1.

Skarga wniesiona w dniu 22 marca 2005 r. przez Komisję Wspólnot Europejskich przeciwko Wielkiemu Księstwu Luksemburga

(Sprawa C-136/05)

(2005/C 115/29)

(Język postępowania: francuski)

W dniu 22 marca 2005 r. do Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich wpłynęła skarga Komisji Wspólnot Europejskich, reprezentowanej przez Enrica Traversę i Denisa Martina, działających w charakterze pełnomocników, z adresem do doręczeń w Luksemburgu, przeciwko Wielkiemu Księstwu Luksemburga.

Komisja Wspólnot Europejskich wnosi do Trybunału o:

- stwierdzenie, że nie podejmując środków, zapewniających wykonanie wyroku Trybunału z dnia 6 marca 2003 r. w sprawie C-478/01, dotyczącego obowiązku obrania przez rzeczników patentowych za swoje miejsce zamieszkania w czasie świadczenia usług miejsca zamieszkania pełnomocnika, Wielkie Księstwo Luksemburga uchybiło zobowiązaniom, które na nim ciążyą na mocy art. 49 oraz art. 10 WE,
- zasądzenie od Wielkiego Księstwa Luksemburga wpłacenia na rzecz Komisji okresowej kary pieniężnej w wysokości 9100 EUR za każdy dzień opóźnienia w wykonaniu wyroku w sprawie C-478/01, począwszy od dnia

ogłoszenia wyroku w niniejszej sprawie do dnia wykonania wyroku wydanego w sprawie C-478/01,

- obciążenie Wielkiego Księstwa Luksemburga kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty:

W wyroku z dnia 6 marca 2003 r. w sprawie C-478/01 Trybunał orzekł, że:

„Biorąc pod uwagę obowiązek obrania przez rzeczników patentowych za swoje miejsce zamieszkania w czasie świadczenia usług miejsca zamieszkania pełnomocnika oraz uwzględniając fakt, że rząd luksemburski nie przedstawił informacji w przedmiocie szczegółowych warunków stosowania art. 85 ust. 2 ustawy z dnia 20 lipca 1992 r., zmieniającej system patentowy oraz art. 19 i 20 ustawy z dnia 28 grudnia 1988 r. regulującej dostęp do zawodów rzemieślnika, handlowca, przemysłowca oraz niektórych wolnych zawodów, Wielkie Księstwo Luksemburga uchybiło zobowiązaniom, które na nim ciążyą odpowiednio na mocy art. 49 oraz art. 10 WE.”

Zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 228 WE, Komisja pismem z dnia 19 grudnia 2003 r., przypomniała Wielkiemu Księstwu Luksemburga o konieczności zastosowania się do obowiązków wynikających z wyroku w sprawie C-478/01 oraz wezwała to państwo do przedstawienia uwag w terminie dwóch miesięcy.

Ponieważ pismo to pozostało bez odpowiedzi, Komisja pismem z dnia 9 lipca 2004 r. przedstawiła władzom luksemburskim uzasadnioną opinię.

Uzasadniona opinia pozostała również bez odpowiedzi.

Skoro władze luksemburskie nie udzieliły odpowiedzi ani na przedstawione im przez Komisję wezwanie do usunięcia uchybienia, ani na uzasadnioną opinię, w sposób oczywisty wynika z tego, że nie podjęły one dotychczas środków koniecznych do zastosowania się do wyroku w sprawie C-478/01.

Zgodnie z art. 228 ust. 1 akapit drugi, zdanie drugie WE, Komisja w skardze wskazuje wysokość ryczałtu lub okresowej kary pieniężnej do zapłacenia przez dane Państwo Członkowskie, jaką uzna za odpowiednią do okoliczności.

W tym przypadku Komisja uznaje, że okresowa kara pieniężna w wysokości 9100 EUR za dzień odpowiada ciężarowi i okresowi trwania naruszenia oraz uwzględnia potrzebę nadania karze charakteru odstraszałającego.